

608.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 lipca 1932 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 lipca 1931 r. w sprawie zakazu przywozu nawozów azotowych.

Na podstawie art. 7 pkt. h ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 lipca 1931 r. w sprawie zakazu przywozu nawozów azotowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 501) uzupełnia się w sposób następujący:

1) w tytule skreśla się przy końcu kropkę i dodaje się następujące wyrazy:

„tudzież octanu wapnia i kwasu octowego.”;

2) w § 1 przed końcowym zdaniem „—jest zabroniony aż do odwołania.” wstawia się wyrazy następujące:

„tudzież octanu wapnia surowego (poz. tar. celn. 106 p. 1), octanu wapnia oczyszczonego (poz. tar. celn. 106 z p. 2) i kwasu octowego (poz. tar. celn. 108 z p. 6 lit. a)”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie następnego dnia po ogłoszeniu i nie dotyczy towarów, wymienionych w § 1 rozporządzenia niniejszego, a mianowicie:

a) zalegających w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w celnych składach urzędowych, kolejowych i pocztowych oraz w składach nieurzędowych pozostających pod zamknięciem celnym,

b) nadanych do bezpośredniego przywozu do polskiego obszaru celnego najpóźniej w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, o ile towary te będą zgłoszone do odprawy celnej w ciągu dni 30 od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia,

c) objętych przepisami o obrocie warunkowym, uszlachetniającym i reparacyjnym,

d) objętych zwolnieniami od cła na mocy rozporządzenia o taryfie celnej i zwolnieniami od cła, względnie cłami ulgowymi na mocy rozporządzenia o ulgach celnych.

Prezes Rady Ministrów: w z. *Wł. Zawadzki*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Sew. Ludkiewicz

609.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 lipca 1932 r.

o obrocie solą.

Na podstawie §§ 5 i 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 30 grudnia 1924 r. o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 1043) oraz art. 10, 12, 16 i 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny” (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 497) zarządza się co następuje:

Postanowienia ogólne.

§ 1. Przez sól, o której mowa w przepisach niniejszego rozporządzenia, o ile w poszczególnych postanowieniach nie wskazuje się specjalnego rodzaju soli, rozumieć należy wszelką sól jadalną, zarówno warzonką jak i sól kamienną, w stanie czystym lub zmieszany z innymi ciałami.

§ 2. Przedmiotem obrotu na obszarze Rzeczypospolitej może być wyłącznie sól sprzedawana przez przedsiębiorstwo „Polski Monopol Solny”.

§ 3. Sól nie może być przedmiotem handlu domokrajnego ani obnośnego.

§ 4. Sól przywożona za zezwoleniem Ministra Skarbu z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska podlega opłacie należności monopolowej w wysokości, licząc od 100 kg:

a) od soli warzonej lub białej soli kamiennej	13 zł 50 gr
b) od szarej soli kamiennej	8 zł 50 gr.

Wymienione w ustępie poprzednim stawki będą stosowane również przy obliczaniu opłaty monopolowej od soli wyprodukowanej i sprzedawanej w kraju.

Sól przeznaczona na cele przemysłowe i hodowlano-rolnicze nie podlega opłacie należności monopolowej.

Sprzedaż soli na spożycie przez ludzi.

§ 5. Sól przeznaczona na spożycie przez ludzi nazywana jest w rozporządzeniu niniejszem solą kuchenną.

§ 6. Hurtową sprzedaż soli kuchennej prowadzi przedsiębiorstwo „Polski Monopol Solny” bądź we własnych zakładach sprzedaży, bądź za pośrednictwem osób, posiadających zezwolenia na prowadzenie takiej sprzedaży.

Za hurtową sprzedaż soli kuchennej uważa się sprzedaż tej soli w ilościach od 50 kg wzwyż jednorazowo.